

A close-up photograph of a holly branch with dark green, spiky leaves and clusters of bright red berries. The background is slightly blurred, showing more of the same foliage.

Hálaadás

a Pozsonyi Úti Református
Egyházközség állandó kiadványa

"Vigyázzunk, az Ünnepelet ki ne maradjon ezen a születésnapon!
Hiszen csak azért lehet, találtatott ki a karácsony, mert Isten
ideadta a Fiát, Jézust, a menny-magas büntelen tisztaságából,
ebbe a megszorodott, önmagát nagyon kereső, kavargó
világunkba."

„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuelnek nevezik majd” – ami azt jelenti: *Velünk az Isten.*” Máté 1,23

Sokak számára ez az első karácsony, amit nem tölthetnek együtt szüleikkel, nagyszüleikkel. Ki azért, mert nemrég veszítette el szeretettét, ki pedig azért, mert egyszerűen bezárta őt a koronavírus. Mit mondjunk erre? Bezártságunkban sem vagyunk egyedül! Velünk van az Ige: az elmúlt hetek megannyi aranymondásos istentisztelete. Velünk van a gyülekezet: imádságra összekulcsolt kezeink „online” közösségében! Karácsonyi lapunk ehhez a közösséghez nőtestvéreink ünnepi vallomásait fűzi. Velünk az Isten! Immanuell! Bátorodjon szívünk.

Mátyás Imre, presbíter

Szószerk

2020. 12. 13. – *Ézsaiás 60,1-3*

És ekkor megszólal az Isten beszéde: „Kelj fel, és ne maradj a gyászodban!” Ne tekints a csalódásodra, ne tekints a veszteségedre! Ne tekints arra, amit elvett tőled ez a mostani helyzet, mert én adni akarok neked! Mert én önmagamot akarom adni neked!

Székelly Tamás

2020.12. 06. – *János 13,34*

Igen, arról ismer meg a világ ma is, ha tudok szeretni. Jézust, önmagamot, embertársaimat. Hármasszeretet: fölfelé, befelé és majd kifelé is. A világ ma is – ahogy Pál apostol írta korábban – nyög és sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Azokét, kik nem ítékeznek, nem acsarkodnak, nem üvöltöznek, igazukat védik foggal-körömmel – akik tudnak nagyvonalúan szeretni, emberben embertársat látni.

Berkesi Gábor

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.” Efézus 1,3

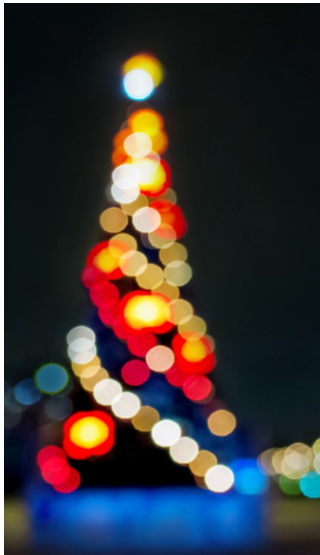
Karácsony és kívánság ikertestvérek. „Kellemes karácsonyt!”; „Boldog karácsonyt!”; „Kegyelem teljes ünnepet!”; „Áldott karácsonyt!”; „Merry Christmas!” stb. Mit kívánjunk most, idén, ebben a szó szoros értelmében rendhagyó, rend elhagyó világvírusos ünnepünkön?

Kellemes karácsonyt? Valahogy erőtlén, közhely, nem méltó a nagy ünnephez. Kellemes általában azt jelenti, hogy se nem hideg, se nem meleg, langyos, mint a Balaton vize nyári vakáció idején. Csakhogy a langyos szónak bibliai értelemben negatív üzenete van. Így beszélt nemrég valaki: „számunkra a karácsony évek óta kellemesen telik. Együtt a család, a gyerekek játszanak, mi felnőttek odatelepszünk az asztal köré és az éjszakába nyúlóan kártyázunk, tréfálkozunk, beszélgetünk, közben a poharaink sem üresek. Persze mindent fenyőillattal, a »karácsonyi ízzel körítve.«” – ez lenne az ünnep?

Olyan ez, mint egy átlagos, de minősített, „fenyősített” hétvége, ilyen egy évben ötvenkettő is van.

Boldog karácsonyt? Már jobban hangzik, de ez nem kívánható mindenkinek. Van, ki kimondottan fél az ünnep-től. Szeretné, ha minél gyorsabban eltelne. Egy alkalommal, mikor ez a kívánság elhangzott, egy ötven év körüli férfi így válaszolt: „nagyon köszönöm, igazán kedves, de számomra a karácsony soha nem lehet boldog. Ahhoz gyerekek, sugárzó arcú unokák kellene, vagy legalább testvér, rokon, egy szóval család, de én teljesen egyedül vagyok. Családom nincs, magányosan a karácsony sok minden lehet, csak egy nem: boldog.”

Áldott karácsonyt? Azt hiszem, igen. Nem azért, mert ez hangzik leginkább veretesnek, bibliásnak, „kánaáni nyelven” elmondottnak, hanem azért, mert ennek van igazán köze a valósághoz. Vigyázzunk, az Ünnepelt ki ne maradjon ezen a születésnapon!

Hiszen, csak azért lehet, találtatott ki a karácsony, mert Isten ideadta a Fiát, Jézust, a menny-magas büntelen tisztaságából, ebbe a megszorodott, önmagát nagyon kereső, kavargó világunkba. Mentőövként a fuldokló-nak, Megmentőnek az elveszetthez, útmutatásként a helyét keresőnek, könnyeket-letörülő Úrnak a gyászban szenvedőkhöz. Ez Isten ajándéka, és nem „kívánása”, hiszen Ő nem kíván, hanem ad. Több mint kellemes, több mint földien boldog, az örök állandó Ő, már ebben a mulékony, törékeny életben is: Jézus.

Visszaulva címadó ígére, „áldott a mi Urunk Atyja”, és nem kellemes, nem boldog. Áldott. Ezért legyen áldott, az Úrtól való, idei nem könnyű karácsonyunk!

Berkesi Gábor

Ima a bölcsek nyomán

Szerető, értünk született Jézusunk!

Mikor bölcsek nyomán, sejtéseinkhez igazodván,

Királyi trónusodhoz indultunk,

Téged meg nem találhattunk.

Mikor gondolatainktól eltávolodtunk,

Útmutatást prófétai beszéd-től vártunk,

S szemeinkkel egyedül a csillagra összpontosítottunk,

Téged végre örvendezve megtaláltunk!

Keresünk ma is,

Vágyunk Rád ma is,

Óhajtunk ma is,

Várunk Rád ma is!

Látogass meg minket Csodálatos Tanácsos,

Vigasztald mindazokat, kiknek útja sötétségtől zavaros!

Látogass meg minket, erős Isten,

Légy Úrrá a bennünk levő oly sok erőtlenségén!

Látogass meg minket Örökkévaló
Atya,

Mert megannyi gyermeked mu-
landóságának törekenységét siratjal!

Látogass meg minket Békesség
Fejedelme,

Nyugtalanságunkat gyógyítsa a
Menny Békekövetel!

Szerető, értünk született Jézu-
sunk!

Emeld fel tekintetünk, hogy vilá-
gosságodra találjunk!

Csillagfényes éjen nagy világossá-
got lássunk,

Szemünket behunyva szívünkben
fényre bukkanhassunk,

Általad, és Érted szeretteinknek
is ragyoghassunk,

Ajándékként magunkat Neked
odaadhassuk!

Ámen.

Székeley Tamás

December

Ez a hónap az ünnep. Mintha mindig harangoznának, nagyon messze, a köd és a hó fátylai mögött.

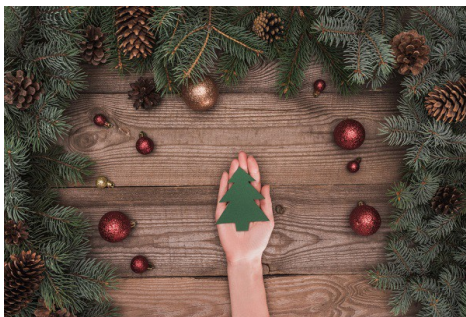
Gyermekkorunkban e hónap első napján árkus papírra, kék és zöld cezurával, karácsonyfát rajzoltunk, karácsonyfát, harmincegy ággal. Minden reggel dobogó szívvel megjelöltük, mintegy letörtük e jelképes fa egyik ágát. Így közeledtünk az ünnep felé. E módszerrel sikerült a várakozás izgalmát csaknem elviselhetetlené fokozni.

A hónap közepe felé, amint közeledett az ünnep, már állandóan lázas voltam, esténként félrebeszéltem, hideglelés dadogással meséltem dajkámnak vágyaimról. Mit is akartam? Gőzvasutat és jegylyukasztót, igazi színházat, páholyokkal, színésznőkkel, rivaldafénnyel, sőt valószínűleg kritikusokkal és azokkal a szabónőkkel is, akik megjelennek a főpróbákon, és rosszakat mondanak a darabról. Ezenfelül lengyel kabátkát akartam, továbbá Indiát, Amerikát, Ausztráliát és a Marsot. Mindezt per sze selyempapírban, angyalhajjal tetézve. Egyáltalán, gyermekkoromban mindig a világegyetemet akartam, az életet, amely egyszerre volt bicikli, ki-

rándulás a Tátrába, anyám zongorázása a sötét társalgóban, bécsi szelet, almásrétes és diadal összes ellenségeim fölött.

Most, hogy az ünnep közeledik, meglepetéssel észlelem, mint ha még mindig várnék valamire. E napokban megesis, hogy elindulok az utcákon, megállok a kirakatok előtt, nézelődöm. Öngyújtó nem kell. Fényképezőgép, Victor Hugo összes művei, bőrből, zsebki, melynek gyöngyház tokjában ötféle penge van, továbbá dugóhúzó, körömtisztító és pipaszurkáló is, nem kell. Semmiféle tárgy nem kell már, s ha jól meggondolom, lemondok Indiáról, Ausztráliáról és a Marsról is, ellenségeim cikkeit érdeklődéssel olvasom, s színházba lehetőleg egyáltalában nem járok.

Mégis, valamit várok még. Annyi karácsony múlt el, egészen sötétek, s aztán mások, csillogók, meleg és szagosak, annyi ünnep, s még mindig itt állok, a férfikor delén, öszülő fejjel, tele kötelezettséggel és ígérettel, melyeket az Angyal sem tudna már beváltani; s még mindig várok valamire. Néha azt hiszem, a

szereletre várok. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtudtam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja. Megtudtam azt is, hogy semmi nem nehezebb, mint a szeretetet kifejezni. A költőknek nem sikerült, soha, a költőknek, akik

az érzelmek és indulatok minden árnyalatát rögzíteni tudják szavaikban. A szeretetnek nincs színfoka, mint a gyöngédességnek, nincs hőfoka, mint a szerelemnek. Tartalmát nem lehet szavakban közölni; ha kimondják, már hazugság. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben. Szerves lény talán nem is élhet másképp, csak a hőben, a fényben, a levegőben és a szeretetben.

Mindezt tudva, ez egyre zavartabb és bizonyosabb tudásban, nem tehetek mást, mint sorra járni az üzleteket, s vásárolni öngyújtót, illatszert, nyakkendőket és jegylyukasztót, gőzvasutat és Victor Hugo összes műveit. Tudom, hogy mindez reménytelen. Mit csináljak? Az ember azt adja, amit tud.

Mit jelent nekem a karácsony?

Nőtestvéreink ünnepi vallomásai

Dr. Kőrösi Mária

Jelenti drága Anyám ölelését – most is érzem. Jelenti a finom, karácsonyi sütemények illatát és ízét, amelyek úgy lengték be otthonunk minden zugát, mint bennünket minden veszélytől megóvó, áldott melegség. Mi belebújtunk e melegségbe, s hittük szentül, minden rendben: békeség van, béke van, meghitt, megőrzendő halk boldogság.

Gyermekkorom védett boldogsága volt az összes karácsony, s Anyám, Apám oly finom áhítattal készültek a mi meglepetéseinkre, amely messze felülmúlt minden hagyományos ajándékozást. Anyám varrta bájos-bohókás bohóc: filc- és flanel anyagokból vígan kitekintő – most is emlékszem, majd akkora nagy, mint

hajdani alig kétéves énmagam, s egy kis fekete kiscsíkó – milyen édes biztonságot adtak, amikor Anyám kórházba került, és mi Apával voltunk otthon. Szeretet volt mindez: féltő, óvó, törődő szeretet, '56 karácsonyán is.

Anyám a ház összes gyerekeit berterelte hozzánk, s olyan karácsonyt varázsolt nekünk, hogy csak évtizedek múltán értettük meg igazán az értékét, helyét életünkben, amikor (akár ma is) összejövén elgondolkodunk életünk megélt éveiről, az életről.

Sa karácsonyfa! Különös, magunk gyártotta díszek, kifogyhatatlan ötleteink, egyik-másik ma is díszhelyen függ, igen változatos megvalósításai nekünk egyfajta győztes boldogságot jelentette. Ha volt, akkor az egyszerű kockacukor ünnepélyes, látványos szaloncukorrá nemesült, az elhasznált gyufaszálak sztaniolba öltöztetve a jégcsapokat hívatottak szimbolizálni, az örök, bájos pattogott kukorica girlandok bőven ölelték át, finom rendezésben az illatos, üde-zöld kicsi fenyőt. Mert nem volt plafonig érő, nem. Nekünk a lelkünkig, a szívünkig ért.

Nekem karácsonyt jelentett Apám csodálatos műveltsége, ahogy egész apró koromtól bevezetett a latin nyelv értéséhez, miközben az ókor történelmének jeles szereplői úgy költöztek emlékezetembe, hogy

majdan az egyetemre kerülvén személyes barátimmá váltak, akikkel ha kellett harcoltam, de legtöbb esetben – mert egyedül maradtam – szabályos önálló dialóguskultúrát dolgoztam ki. Így telt az idő, s teltek az évek.

Számomra a karácsony és a hozzá vezető advent maga az ünnep. De milyen ünnep? Hisz ünnep sok van. A karácsony jeles, meghitt ünnep. Áldásos ünnep. Keresztény hitünk a folytonos megújulását, megerősítését jelentő ünnepe. Bibliai-történelmi csoda, egy kisdéd megszületésének szent dátuma, aki felnőtt korában megváltotta nekünk a világot. Karácsonykor a Megváltót idézem, ölelem, s olvasom újra és újra életének történetét. Átélem, megérteni akarom, és mindig fel-felfedezvén az Ő életének nyomán, megerősítettnek érzem és tudom magam.

Most baj van a világban, tudatosan. De a karácsony közeleg. S én tudom, a megváltás is igen, eljő. Mert maga a Megváltó van itt közöttünk, értünk. Itt van otthonainkban, itt van a mi „Pozsink” igaz, élő közösségének lelkeiben, a szíveinkben. Tiszteletteljes köszönetet mondva közösségünk nevében nagytiszteletű Berkesi Gábor vezető lelkész úrnak, szeretettel idézem

Reményik Sándor: Karácsonykor c. versét:

A szent estén majd eljövök ide.

Álmaim szekérébe fogatok

És szólok fantáziám táltosához:

Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok,

És álomhintón eljövök – ide.

Itt minden fehér lesz, – fehér, s halott.

Csak egy hang lesz a halott rengésében:

A zúgó patakok.

És én fenyőtől fenyőhöz megyek

És minden fenyőt megsimogatok.

És megkérdezem: virrasztotok még?

És megkérdezem: hogy aludtatok?

És aztán feltűzöm a szívemet

A legmagasabb fenyő tetejére, -

S imába kezdek: Magány, Mi Anyánk...

Néked ajánlom égő szívemet...

Olyan lesz, mint egy karácsonyfaláng.

Legyen áldott 2020 esztendő karácsonya. Áldás, békesség mindenkinek, minden jóakarátúnak! A mi közösségünknek. Igaz, testvéri szeretettel,

Dr. Kőrösi Mária

Berkesi Judit

A karácsony nekem a fényeket, a hangokat és az érzéseket jelenti. Fényeket, hiszen advent első vasárnapjától fellobban a gyertyaláng és közeledve az ünnephez egyre több fénydísz jelenik meg az otthonokban, jelezve ezzel az ünnep közeledtét. Fényt, ami örökre legyőzi a sötétséget, a legfényesebb csillagot, amit ha követünk, eljutunk a jászolhoz, az örök világosságához.

A karácsony nekem hangokat jelent. Gyönyörű dallamokat, népdalokat, kórusműveket, amelyeket az ünnepen hallgatunk, olyan énekeket, amiket együtt dúdolunk az adventi koszorú mellett és a karácsonyfa körül. Hangot, amit ember még sosem tapasztalt korábban, az angyali kórus énekét, a tökéletes harmóniát, ami békességet hoz a békétlen világba, ami megszólít minden kítaszítottat, ami reménységet ad a reményteleneknek.

A karácsony az érzéseket jelenti. A családdal való együttlét örömet, a gyermekek tiszta szívű izgatottságát, a finom ételek elfogyasztása utáni jóllakottságot. A karácsony az érzést jelenti, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta”.

A szeretet legcsodálatosabb kifejeződését jelenti, az isteni szeretetet, amely átjárja szívünket, és feltölt bennünket a sűrű hétköznapokon is.

Nagy Weiner Krisztina

Mit jelent számomra a Pozsonyi úti gyülekezet? Pláne karácsonykor? Összevonom az adventtel, hiszen a készülődés előhírnöke a karácsonyomnak.

Ez a készülődés az Óévben elkezdődik. Megszületik egy újabb idea azzal a lendülettel, hogy az első vasárnapon a templomban lévő első gyertyát meggyújtja egy barátságos kéz. Már ott van a mag, és egész éven át komótosan, aprólékosan felépül a fejemben az ötlet. Néha moccan, rezdül, mint valami bebábozódott remény. Majd, hogy az alkalmas percben, akár egy rejtélyes téli pillangó teljes szépségében bontsa kis szárnyait. Ilyenkor megszületik, mondjuk, egykét, vagy akár három adventi koszorú is. Vagy vezessen egy igeszakaszhoz, szép idézethez, valamelyik hírességünk leveléhez, vallomásához.

Ilyenkor aztán felöltöztetem magam ünneplőbe testestől-lelkestől, és a kincsként őrizgetett titkomat elviszem haza. A templomba. Bizony ám, haza megyek! Persze ez nem az az otthon, amelyet a banktól bérelek

jó pénzért, ahol a fejem esténként a párnámra teszem. Mégis otthonom nekem, mert egész évben szeretettel várnak és fogadnak, majd Isten áldásával engednek utamra. Ezek az alkalmak itt legfeljebb csak abbamaradnak. Véget semmiképp sem érnek, mindig van „Folyt. Köv.” Ezalatt a pár óra alatt válik a Pozsonyi út még inkább szívemnek és elmémnek otthonává. Ugyanis itt is van titok, amely számomra megmagyarázhatatlan, ezt érezni lehet csak.

Sajnos nem minden esetben van ott a szeretet, ahol a család jelen van, azonban az igazi család ott van, ahol a szeretet. Ezt a szeretetet fokozottan érzem az év végének közeledtével, és már nem is tudok nem hazamenni a templomomba, nem tudok nem hazamenni karácsonykor. Visz a lábam, hiszen várnak a szeretteim, vár a „családom”, én is várom a velük való találkozás örömét. Mindig van „Folyt. Köv.”

Az Újesztendőben újra lesz karácsony, és újra összejövünk a családdal, akiket képtelenség megunni egész évben. Várjuk egymást újra, és újra és újra. És mint a nyakláncon

az igazgyöngyök, úgy sorakoznak az életem folyamán is az adventek, a karácsonyok, melyeket itt töltök el a Pozsonyi úton: örömben, szeretetben a szép, kerek családdal.

Fekésházy Márta

Egy kép jelenik meg előttem: egy kisfiú ül a szánkóján és vágyakozva, kíváncsian néz az ég felé. Az őszinte, tiszta gyermeki öröm. Ebben a vágyakozásban, hiszem, hogy minden ember benne van, hisz békességre, szeretetre, csodára szomjazunk. Szeretnénk varázslatossá, igazi ünneppé tenni a karácsonyt!

Akisfiúval élem meg az égre tekintő csendes várakozást! A körülmények változnak, az évek, évtizedek múlásával batyunk telítődik küzdelmekkel, próbákkal, veszteségekkel. Mégis naponta megélhetem, hogy szabad megállni és föltekinten! Jézus, Akit várok, már itt van, velem van a könnyeimben, a kérdéseimben, kétségeimben. Akiről érzem, hogy még jobban átölel, sokszor „csöndesen és váratlanul”.

Lohr Ferencné

Az idei karácsonyom szomorú ünnep. Gyermekeim teljes karanténba zártak. Féltök, hogy a templomi istentiszteletre sem engednek el. Hogy is van ez? Amíg kicsik voltak mi gondoskodtunk róluk, arról is, hogy ne legyenek betegek. Most ők gondoskodnak rólam. Féltik az egészségemet, az életemet.

Miert szomorkodom? Örülök kellenel! Szégyenkezem is miattam. Mit horgasztom fejem, mit kesergek? Nem vagyok egyedül! Jézus Krisztus velem van ma is, soha nem hagy egyedül. Ó, köszönöm Uram! Kell ennél nagyobb öröm?

Horváth Éva

Mi nekem a karácsony? Röviden: Jézus Krisztus, Isten Fia, a Megváltó születésnapja.

Gyermekként. Izgatott várakozás otthon és a közeli templomban, azóta is visszavágyott otthoni ízek, finom sütemények, illatok, muzsikák, plafonig érő, csillogó fenyőfa, ajándék, közös családi éneklés, végül kántálás felvidéki kis falunkban (Mennyből az angyal, Pásztorok, pásztorok, Fel nagy öröme, Leszállt az ég dicső Királya).

Anyaként. Készülődés, közös öröm gyermekeimmel otthon és a Pozsonyi úti gyülekezetben. Megtapasztaltam szülőként, hogy a legfőbb öröm a rám bízottaknál több örömet adni.

Szolgálattevőként. Isten különös kegyelme, hogy mintegy húsz éve a gyermekmisszióban kezdetem el szolgálni gyülekezetünkben –

kezdetben a vasárnapi iskolában, majd az iskolai hittanoktatásban. Csendes öröm átélni évről-évre az adventi külső és belső készülődést, ráhangolódást a diákokkal együtt. Az órák hétköznap vannak, mégis gyakran ott is, akkor is megéljük karácsony örök üzenetét. Bár sok a hiányzó, „a vírus senkit nem kímél”, mégis kik együtt vagyunk, számunkra minden külső nehézségnél többet jelent a testet öltött Ige.

” *Ne féljeteK, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.*” Lukács 2,10

Hittanosaink, 2020

Kenyérsütés laptop előtt

avagy mire jó az online hittanóra?

Több hete nem tudunk gyülekezeti hittanórát tartani vasárnaponként. Azóta minden vasárnap reggel 9 órától a Zoom alkalmazás segítségével találkozunk a gyerekekkel. Szeptember óta minden héten volt lehetőség arra, hogy a templomi alkalomba online becsatlakozhassanak azok, akik valamilyen okból nem tudtak személyesen eljönni. Amikor ismét bezárultak a templom kapui, akkor a már jól ismert formában zavartalanul tudtuk otthonaikban is folytatni a gyermek istentiszteleteket. Min-

den hittanóránkat egy témakör köré szerveztük: gyermekek a Bibliában. Ezt januárban folytatni is fogjuk.

Nem könnyű műfaj online foglalkozást tartani: nehéz személyes visszajelzés nélkül órát tartani. Külön kell figyelni arra is, hogy mindenki szóhoz jusson, mindenkinek jusson visszajelzés. Idén a technikát jobban ismerve egész hatékonyan kihasználni az online formát, annak minden nehézségével együtt.

A koronavírus egyik pozitív hozadéka, hogy idén ősszel új alkalommal bővült gyülekezetünk élete: havonta egy vasárnap délután családos istentiszteleten vehettünk részt lelkészeink vezetésével. Így biztonságos

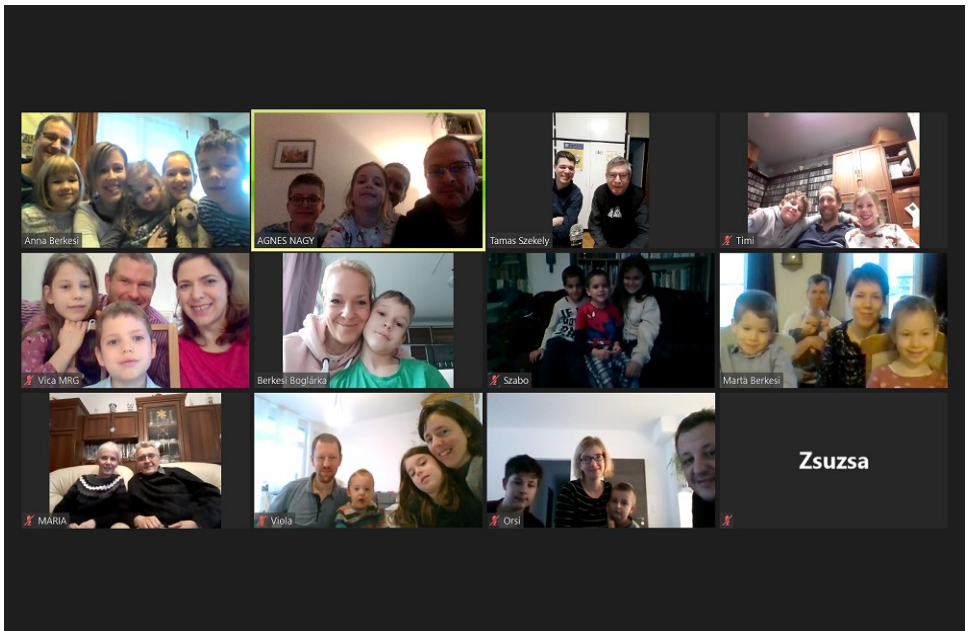
módon, mégis személyesen tudtunk találkozni a templomban. Most nem tudunk élőben együtt lenni, de a Zoomon ezt is folytatjuk. Sok kisgyermekes család gyűlik össze erre a rendhagyó, mégis mindegyik korosztályt megszólító alkalomra. Lelkészeink kiválóan gyűjtik össze az Ige üzenetét, és adják tovább érthető, érdekes formában. Áldott alkalmaink ezek!

Hajlamosak vagyunk a rosszat, szomorúságot okozó dolgokat észrevenni életünkben. Sajnos van ebben az időszakban bőven ilyen. Mégis olyan felemelő ezekben a nehéz, rendhagyó helyzetekben is meglátni Isten munkáját, ajándékát! Illés és a sareptai özvegy történetét tanultuk az egyik online foglalkozásunkon. Ennek kapcsán

olyan munkáltatást vettünk elő, amely a gyülekezeti termünkben bajosan megvalósítható: kovásztalan kenyeret, azaz pászkát készítettünk. Olyan érzés volt a közös munka, mintha egy helyiségben, együtt lennénk. Ekkor is egyértelműen megmutatkozott, hogy Isten mindenek Ura, ő a legnehezebb helyzetben is jelen van. Szentlelke a zárt templomkapuk ellenére online térben is működik. Ő felette áll mindennek, és valóban jelen van az otthonainkban.

Isten munkálkodik, jelen van most is. Ő áldja meg istentiszteleteinket, együttléteinket, azok munkáját, akik az online alkalmak megvalósításában részt vesznek!

Berkesi Anna

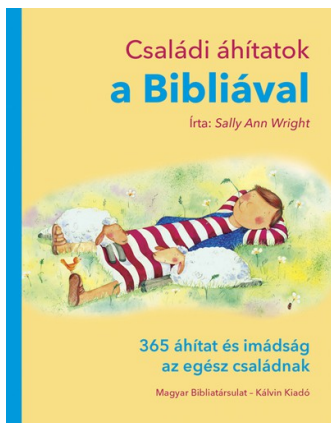
Gyülekezeti hírek

Elhunyt Borsy László, presbiter

Megrendülten tudatjuk, hogy 2020. november 13-án elhunyt gyülekezetünk rangidős presbitere, Borsy László, Laci bácsink. Nélküle nem kezdődött istentisztelet. Alkalom előtt csendes szavakkal annyiszor imádkozott a tanácsteremnél összegyűltekkel. Mindig derűs, érdeklődő, másokkal törődő ember: az igazi kereszttyén mintaképe volt. Legyen áldott emlékezetel!

Ajánló

Sally Ann Wright: Családi áhítatok a Bibliával

Az év minden napján együtt olvashatja a család a bibliai történeteket és üzeneteket. A színes képek és az egyszerű szövegek a gyerekek számára is érdekessé és érthetővé teszik Isten igéjét. Reméljük, hogy az áhítatok utáni közös beszélgetések és imádságok közelebb hozzák a családtagokat Istenhez és egymáshoz is.

Kálvin Kiadó, 5900 Ft (internetes ár: 5015 Ft).

Alkalmaink

2020. december 25. péntek, 10 óra
Karácsony első napja, úrvacsorás istentisztelet a templomban és online közvetítés

2020. december 26. szombat, 10 óra
Karácsony második napja, úrvacsorás istentisztelet a templomban és online közvetítés

2020. december 27. vasárnap, 10 óra
Istentisztelet a templomban és online

2021. január 10. vasárnap, 10 óra
Első vasárnapi iskolai foglalkozás (online). Zoom link kérhető a pozsonyihittan@gmail.com emailcímen.

Gyülekezetünk minden tagjának áldott, békés karácsonyt és boldog új esztendő-t kívánunk!